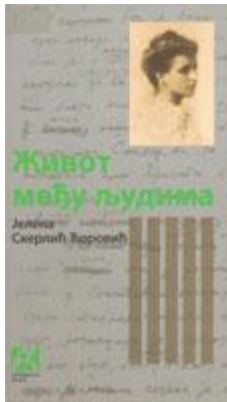

Књига недеље – Живот међу људима

7. јул 2015, urednik Објављено у [Књига недеље](#) | [Нема коментара](#) »

Познавалац београдске прошлости, књижевник и публициста Милан Јовановић Стоимировић, у својој књизи *Силуете старог Београда*, након смрти књижевнице и преводиоца Јелене Скерлић, удате Ћоровић (1887-1960), пише да је нестала *једна fina београдска личност, драга и незаборавна за све оне који су имали прилике да осете радијације њене душе, мало романтичне, али можда зато и узвишене над интригама, пакостима и баналностима, чисте и неосенчене снобизмом*. Још тада, пре пет деценија, Стоимировић је записао да би требало објавити драгоцене и надахнуто написане успомене ове жене, која је проживела свој век посветивши суптилни дух књижевности, а топлину и осећајност људима са којима су је везивали блиске родбинске и пријатељске везе. Тај веома важан и захтеван посао, управо је обавила др Зорица Хаџић, која је, бавећи се српском књижевношћу деветнаестог и прве половине двадесетог века, своје истраживачко светло најјаче уперила ка ретким фигурама жена које су се бавиле литературом. Својим акрибичним радовима који су посвећени песникињи Даници Марковић и прозаисткињи и сликарки Анђелији Лазаревић, овога пута придружила је драгоцену мемоарску књигу књижевнице чији рукописи представљају много више од занимљивих успомена сестре Јована Скерлића и супруге Владимира Ћоровића.

Први пут обједињени у књизи и пропраћени занимљивим текстом професора Ненада Љубинковића, унука Владимира и Јелене Ћоровић, као и обимним и вредним поговором приређивача др Зорице Хаџић, ови мемоари представљају једно заиста аутентично, снажно и убедљиво уметничко дело. У њима доминирају сећања на савременике, знамените личности српске и југословенске културе, који су за собом оставили непроцењиву интелектуалну заоставштину. Поред емотивног текста посвећеног брату и породичној историји Скерлића, ова књижевница у својим сећањима слика веома упечатљиве духовне портрете врхунских интелектуалаца и снажних карактера свога доба: Богдана и Павла Поповића, Бранислава Петронијевића, Уроша Предића, Велимира Рајића, Николе Пашића, Бранислава Нушића, Милице Јанковић, Слободана Јовановића, Стевана Мокрањца, Данице Марковић, Исидоре Секулић, Јована Дучића, Милана Ракића, Анице Савић Ребац, Милована Глишића, Десанке Максимовић и других савременика. Исписујући ове импресије и запажања у позним годинама, она истиче да је у времену које је наступило, права утеха сетити се да се некада *живело међу оваквим људима*. Без обзира на носталгију, књижевница настоји да не идеализује слику прошлих времена и појединаца о којима сведочи, већ да о њима проговори искрено, не скривајући сопствени став и своја чврсто утемељена етичка и естетичка уверења на која је несумњиво утицао брат Јован, својим ауторитетом и

саветом који јој упућује у једном од писама: *...треба да се отресеш једне погрешне идеје коју смо запамтили сви који смо прво живели књигама, а после животом. Човек је на земљи да ради, да ствара, а не да буде срећан.*

Јелена Скерлић Ћоровић у својим успоменама никада не пише непосредно о себи и властитој судбини. Ипак, са сваке од њених страница, обасјавају нас племенитост, достојанство, стоицизам, мудрост, знање, дар и надахнуће ове жене. Фотографија њеног лепог полупрофила који наличи префињеним ликовима са какве драгоцене камеје, најзад је објављен на месту које му и приличи – на корицама књиге *Живот међу људима*, која се, изузетном заслугом др Зорице Хацић, појавила пред читаоцима.

Оливера Недељковић